

Nói dối anh thêm lần nữa đi

- Anh, em yêu anh!

Hắn quay sang nhìn nó. Sao ánh mắt tinh nghịch của nó thường ngày lại chân thành, ấm áp thế này?

- Phụt! Ha ha! – Hắn xoa đầu nó – Anh không phải thằng cả tin đâu nhóc ạ. Hôm nay Cá tháng tư, anh biết chứ!

Nó nhăn mặt đẩy tay hắn ra.

- Em không đùa. Với lại, em đã nói bao nhiêu lần rồi. Đừng có xoa đầu em!

Hắn cố nhịn cười:

- Ừ thì không đùa. Anh cũng yêu em lắm nhóc ạ! Phụt! Ha ha! Sến quá!

Cứ nhìn khuôn mặt nhăn nhó của nó thì dù hắn không muốn cười vẫn phải ôm bụng cười ngặt nghẽo. Nó đã tức lại càng thêm xì khói. Nó dậm chân rồi đi về trước, bỏ lại hắn đang vừa cố nín cười vừa gọi với theo. Nó biết là hắn chỉ gọi nó vậy thôi chứ chẳng bao giờ đuổi theo nó đâu.

Mà kể ra thì nó cũng thật lạ. Nó đâu phải là gì của hắn mà lại cứ mơ tưởng đến việc hắn sẽ đuổi theo rồi nắm chặt lấy cổ tay mình, và có thể nữa là kéo lại để nó ngã dúi vào lòng như bao tiểu thuyết tình yêu khác. Nhưng chẳng ai đánh thuế ước mơ nên nó kệ, cứ mơ ước thế đó.

Ngồi trên xe buýt, nó hướng mắt nhìn ra khung cảnh bên ngoài. Là ngày nghỉ nên xe cộ cũng tấp nập hơn. Nó thả trôi tâm hồn theo dòng xe cộ nhưng hình ảnh hắn, nụ cười của hắn, ánh mắt của hắn cứ hiện hữu trong tâm trí nó. Nhiều lúc, nó cảm giác dường như hắn đang ngồi bên cạnh mình vậy.

Tiết Hà Nội ấm áp nhưng sao lòng nó lại lạnh thế này? Cảm giác yêu đơn phương một người rồi khi tỏ tình bị người ta từ chối thật khó chịu. Là thất vọng, là xót xa, là đớn đau. Đau tim. Khó thở. Nó không ngờ có ngày mình cũng phải dùng những từ ngữ mà trước đây, mỗi lần đọc trong mấy tiểu thuyết nó cảm thấy nổi da gà. Nhưng sự thật thì đúng là vậy.

Tựa đầu vào cửa kính, nó muốn nhắm mắt lại để không thấy hăn. Khó thật khi muốn loại bỏ hăn ra khỏi trí óc. Hăn tuy không chính miệng từ chối nó nhưng hành động của hăn chẳng phải đã chứng minh tất cả sao?

Nó là người thực tế nên cũng không muốn nghe người ta nói nhiều mà nó cần nhìn thấy hành động hơn. Mà đâu, hăn cũng có phần từ chối rồi đó thôi. Nếu thật sự thích nó thì sao hăn phải nói “Sến quá” làm gì? Lòng nó chột dâng lên một cổ đau đớn.

Nó rút điện thoại trong túi ra, nhắn tin cho hăn. Tin đã soạn xong rồi nhưng nó lại chẳng dám gửi.

Nó sợ phải xa hăn nhưng nếu nó không xa hăn, nó không thể quên hăn được. Nó đã quyết định rồi. Thôi thì cứ gửi đi. Coi như là để tình đơn phương này ngủ yên vậy.

...

Sáng sớm hôm sau.

Hăn gọi điện mãi mà nó chẳng bắt máy gì cả. Hăn đâm ra bực dọc. Chưa bao giờ nó để hăn phải chịu trong cảnh chờ đợi này. Chợt nhớ đến tin nhắn hôm qua nó gửi, hăn vội vã đến nhà nó.

Hôm qua, đối với nó không phải là Cá tháng tư. Mà từ trước đến giờ nó cũng chưa bao giờ coi ngày này là Cá tháng tư cả.

Hăn đã quên mất điều này rồi. Hăn đã quên mất và... rút cục là hăn đã để nó một mình ra sân bay. Nó đã đi Nhật. Mấy tháng trước, hăn nghe nó than vãn chuyện phải theo gia đình sang Nhật định cư và nó còn quyết tâm đấu tranh đến cùng là nó sẽ ở lại Việt Nam.

Nó nói dù nó thích Nhật Bản thật đấy nhưng ở Việt Nam, có một thứ đã níu kéo nó. Lúc ấy, hăn cũng thấy ánh mắt nó dành cho hăn ấm áp đến lạ kì. Phải chăng đó là...

Ngồi bệt xuống trước cửa nhà nó, hăn thần thờ nhìn ra khu vui chơi bên cạnh. Hăn và nó quen nhau qua một diễn đàn cũng đã rất lâu rồi. Nói chuyện hợp

nhau nên hai đứa quyết định gặp nhau. Rồi trở thành hai người bạn từ đó.

Hắn hơn nó 6 tuổi. Tính ra thì hắn vừa là bạn vừa là anh trai của nó. Là em gái thật nhưng nó không còn nhỏ. Vậy mà lần nào cũng hẹn hắn ra khu vui chơi gần nhà nó để chọc phá, nô đùa cùng tụi trẻ con.

Hắn thấy nhớ nó. Nhớ những ngày xưa khi hai đứa chơi đùa cùng nhau. Rồi lòng lại thấy hụt hẫng vô cùng.

Liệu có phải hắn cũng thích nó?

...

Thích. Không thích. Thích. Không thích...

Mỗi lần nói như vậy là một cánh hoa hồng lại rơi xuống nền nhà. Cánh cuối cùng rồi. Là...

Không thích...!

Hắn bần thần cả ra. Là hắn thích nó thật sao? Chắc chắn không nhỉ? Chắc chắn rồi. Vì trước lúc hắn đếm từng cánh hoa, hắn còn phải giở cái trò ngược lại: Cánh cuối cùng là “thích” nghĩa là hắn chỉ coi nó là em gái, là bạn, không hơn không kém nhưng nếu cánh cuối cùng là “không thích” thì hắn phải gọi điện cho nó, thổ lộ tình cảm của mình.

Nhưng mà nghĩ lại thì hắn vẫn thấy hoang mang. Hắn không rõ tình cảm trong mình như thế nào nữa. Dù hắn nói với nó thật sến khi hắn nói hắn cũng yêu nó nhưng khi bên nó, hắn cảm thấy vui. Khi nó tỏ tình, hắn cảm thấy hình như mình bị bệnh tim. Khi biết nó đã sang Đức định cư, lòng hắn có hụt hẫng, có chút nhói đau. Và kể từ giây phút ấy, hắn nhớ nó. Bây giờ cũng thế, đang nhớ nó, rất nhiều.

Nhớ nụ cười gian xảo của nó trước khi bày trò trêu hắn...

Nhớ ánh mắt tinh nghịch của nó khi đùa vui cùng lũ trẻ con...

Nhớ khuôn mặt nhăn nhó của nó làm hắn bật cười...

Nhớ ánh mắt ấm áp lạ kì nó dành cho hần...

Nhớ...

Hần nhớ...những gì chỉ thuộc về nó!

Nhưng hần lại không thể nói cho nó biết hần nhớ nó đến nhường nào. Hần không dám liên lạc vì hần vẫn sợ mình ngộ nhận gì đó. Thật là khổ mà. Giá như hần với nó không có thời gian dài vừa làm bạn vừa làm anh em thì hần có thể khẳng định được là hần thích nó thật sự. Nhưng mà....

Hần phát điên lên mất!

Thế là hần quyết định. Hần cần thời gian để suy nghĩ về tất cả. Hần gọi điện nhưng nó không bắt máy. Hần để lại lời nhắn ở hộp thư thoại và cả trên facebook, yahoo...Nói chung là những cái gì có thể liên lạc được với nó hần đều để lại một lời nhắn xin nó cho hần thêm thời gian.Thời gian cứ lặng lẽ trôi. Lúc khiến hần thấy thật nhanh, lúc lại khiến nó thấy thật chậm. Hai con người, hai nơi khác nhau vẫn luôn ngóng tin của nhau.Nó đã nhận được tin của hần nhưng nó không trả lời. Không biết hần thế nào nữa. Thật sự thì nó cũng muốn hồi âm hần lắm nhưng rồi lại nhớ đến cái ngày hôm đó, cái nỗi đau đè nặng lên tâm trí, lên đôi tay nó và chặn lại họng nó khiến nó không thể trả lời hần.

Nó sợ nó sẽ hi vọng hão huyền thêm nên nó chỉ biết giữ im lặng thế thôi. Nhưng nó cũng cá cược, nếu hần thật sự thích nó thì hần vẫn kiên trì kể cả khi nó không cho hần một cơ hội nào. Nó vẫn ngày ngày chờ đợi một tin nhắn đặc biệt từ hần chứ không phải những tin nhắn, lời nhắn liên tiếp chỉ hỏi xem nó thế nào bây giờ. Có phải nó quá ngu ngốc, quá tham lam không nhỉ?

Còn hần, hần đang phải sống trong những ngày chờ đợi, những ngày đấu tranh nội tâm ác liệt. Hần lao đầu vào làm việc để quên đi hình bóng của nó nhưng cũng không thể làm việc mãi được. Chỉ cần một giây phút nghỉ ngơi là hần lại nhớ đến nó. Hần thắc mắc không biết nó có xảy ra chuyện gì không mà lại chẳng liên lạc với hần. Máy bay của nó hạ cánh ở Nhật an toàn, đó là thông tin hần nghe được từ người họ hàng của nó.

Vậy rút cuộc thì có chuyện gì mà nó không liên lạc với hần? Lòng lại không

khỏi sợ hãi. Mà thực ra thì đến lúc này hấn đã có thể chắc chắn được rằng, hấn thích nó. Thật sự thích nó. Vậy thì hấn gọi điện cho nó đi. Chỉ cần nói ra thôi. Nhưng hấn lại sợ nghe được rằng nó đã có người khác. Hấn thật sự sợ. Rất sợ.

Ngày chủ nhật rảnh rỗi, hấn trở lại khu vui chơi gần nhà nó. Ngồi xuống bên cạnh một cái cầu trượt, hấn chìm vào nỗi nhớ miên man.

- Chú ơi!

Tiếng gọi non nớt thức tỉnh hấn. Hấn quay sang nhìn cậu bé bắt chước kiểu ngồi bó gối của hấn.

- Sao vậy nhóc?

- Ưm... Thanh Nhi đại tỷ bao giờ về ạ?

Nghĩ mà hấn thấy buồn cười. Nó kém hấn có 6 tuổi mà một đứa nhóc gọi hấn là chú còn gọi nó là đại tỷ. Làm như hấn già lắm ý nhưng thôi hấn kệ.

- Chú cũng không biết nữa.

Hấn miệng cười với nhóc đó nhưng ánh mắt không giấu nổi nỗi buồn vô hạn. Hấn thật sự cũng muốn biết lắm nhưng nó không cho ai nói với hấn cả. Được rồi, tối nay hấn sẽ gọi điện cho nó.

Đúng hơn là hấn canh giờ để gọi. Nếu hấn gọi lúc nó đang tỉnh táo thì nó chắc chắn sẽ không bắt máy đâu nhưng nếu lúc nó đang ngái ngủ thì...

Quả đúng như hấn nghĩ, nó đã bắt máy.

- Alo...Cái giọng lè nhè của nó khiến hấn không khỏi bật cười. Trong tim cũng dâng lên một niềm xúc động đến nghẹn ngào. Ôi, cái giọng làm hấn nhớ đến nhớ đảo suốt một thời gian dài đây mà...

- Ai đấy? Không nói cúp máy nhá!

- Không, không. Đừng cúp máy! Là anh đây...

- Anh... là...

Nó vội bật dậy. Giọng này, sự ấm áp này, nó đã nhớ nhung biết bao. Nước mắt không kiềm được đã lăn dài trên má.

- Alo, Thanh Nhi, em còn ở đó không?

Nó cố ngăn tiếng nấc nghẹn ngào.

- Còn. Vén vén một chữ ấy thôi nhưng cũng đủ để hấn nhận ra nó đang khóc. Nhưng hấn không hỏi gì hết. Hấn nghĩ hấn cần làm ngay trước khi lí trí cũng chết đứ đừ theo con tim vì giọng nói của nó. Thu hết can đảm, hấn nhắm chặt mắt lại, thốt lên:

- Anh Yêu Em!

Thế là cúp máy luôn. Hấn không muốn nghe nó nói thêm cái gì hết. Hấn sợ lắm. Nhưng hấn nào biết 3 tiếng 8 chữ ấy đã khiến cô gái bé nhỏ kia tim ngừng đập 1s rồi lại đập loạn lên như thế chưa bao giờ được đập.

Nó mỉm cười. Nụ cười hạnh phúc trong dòng nước mắt ấm áp. Nó không nhắn tin lại cũng không gọi điện cho hấn. Nó chỉ biết cười cho đến khi đã chìm sâu vào mộng đẹp.

3 năm sau.

Kể từ hôm đó, hấn với nó lại chẳng còn liên lạc gì nữa. Hấn không dám gọi hỏi nó và lại tiếp tục cống nạp tất cả (trừ trái tim) cho con quỷ công việc.

Còn nó thì...

Ai da, không biết thần Cupid có hiểu được cho tấm lòng của nó không. Nó rất sợ yêu xa!

Máy bay từ Nhật về Hà Nội tiếp đất Nội Bài an toàn. Cuối cùng thì nó cũng đã được trở lại mảnh đất Hà Nội thân yêu. Hít lấy một hơi thật sâu, nó cảm thấy thoải mái hơn biết mấy. Đúng là cái hương của Hà Nội rồi.

Và...

Đúng là cái nơi để nó...

...

...cộc...cộc...

- Mời vào!

- Thư ký Liên, cô...

Hắn cứng họng. Nào có phải thư ký Liên đâu.

- Anh nhớ thư ký của mình vậy sao? Có cần em gọi giúp không?

Hắn vô thức lắc đầu.

Người con gái hắn yêu, người con gái đã đẩy hắn vào những nỗi nhớ dai dẳng, người con gái đã khiến hắn sa lầy với con quỷ công việc...Người con gái ấy...đang đứng trước mặt hắn đây rồi. Ngay tức khắc, hắn chạy đến ôm chầm lấy nó.

Hắn ôm thật chặt, thật chặt để thỏa nỗi nhớ nó. Và để nó cảm nhận được tình yêu của hắn, trái tim của hắn đang điên loạn vì nó thế nào.

- Anh, em ngạt thở!

- Kệ em! Cho anh ôm em một lát nữa thôi.

Nó bật cười:

- Sao không gặp anh có 3 năm mà anh đã trở nên bá đạo thế này?

Hắn chẳng đáp lại. Đáng lẽ hắn phải là người đem nó lên thớt để chặt chặt băm băm vì khiến hắn thành ra thế này mới đúng. Nhưng còn lâu, hắn đâu nỡ làm thế. Sau ngần ấy thời gian, hắn nhận ra rằng: Làm tổn thương nó chính là tự làm tổn thương con tim bé bỏng của mình.

Hai người lại kéo nhau ra khu vui chơi gần nhà nó. Nhìn lũ trẻ chơi đùa nó muốn quay lại ngày xưa quá. Như rồi chợt nhớ ra điều gì, nó mỉm cười quay

sang nhìn hắn. Đúng lúc bắt gặp ánh mắt đầy thương yêu của hắn. Hắn bối rối ngó lơ đi. Nó cố nín cười:

- Anh, em yêu anh!

Hắn ngạc nhiên quay sang nhìn nó. Vẫn ánh mắt chân thành, ấm áp nhưng vẫn lộ ra cái nét tinh nghịch. Cái nét tinh nghịch ấy khiến hắn chột dạ.

- Ngày Cá tháng tư, nhóc ạ!

Hắn vẫn thích gọi nó là nhóc thế đó. Nó cũng thích như thế. Lần này hắn không xoa đầu nó nên nó cũng chẳng dậm chân bỏ đi. Nó cười, hỏi hắn:

- Anh biết tại sao có ngày Cá tháng tư không?

- Có. Anh thuộc lòng rồi nhé. Nước Pháp được cho là quê hương của ngày Cá tháng Tư. Năm 1564, vua Pháp là Charles IX, lúc đó 14 tuổi, quy định ngày 1 tháng 1 là ngày đầu năm thay vì 1 tháng 4 như dân chúng vẫn dùng trước đó. Quyết định này được áp dụng năm 1567.

Tuy nhiên, do phương tiện liên lạc rất lạc hậu nên nhiều người không nhận được tin đổi lịch. Những người này tiếp tục coi ngày 1 tháng 4 là năm mới và bị những người khác cười vì điều này, người nào bị lừa sẽ gặp rất nhiều may mắn trong cuộc sống.

Nó nhăn mũi:

- Xì, thế nào cũng đòi nói.

- Thế em biết không?

- Đương nhiên là em biết. Nghe nè, hằng ngày thì thật khó để ta có thể diễn đạt tình cảm thành lời. Có ngày hôm nay thì mọi tình cảm sẽ dễ dàng được nói thành lời hơn. Mọi thứ ngày hôm nay có thể không phải là giả dối đâu. Ngược lại, nó sẽ là chân thành. Với lại, nó còn được coi là NGÀY TỔ QUỐC AN TOÀN NHẤT THẾ GIỚI!!!

- Tại sao? – Hắn ngu ngơ hỏi lại. \_Bởi vì nếu thành công là trời cho, còn nếu thất bại thì chỉ là trò chơi. Còn nữa nhé, trong các câu chuyện tình yêu, có rất

nhiều tình yêu cũng bắt đầu từ ngày này đó thôi.

Hắn phụt cười.

- Em lấy đâu ra cái lí luận đó vậy?

Nó quay sang nhìn hắn:

- Từ trái tim em. Nên với em, 1/4 không phải là Cá tháng tư. Đó là ngày em chân thành nhất. Còn phản ứng của người ta khi ấy cũng là câu trả lời mà em cần nhất. Nếu họ tin sái cổ tức là họ tha thiết cần điều ấy còn nếu họ không tin thì là ngược lại rồi, họ chỉ coi như em đùa.

Hắn ngậy ngốc nhìn nó. Hai người chợt chìm vào im lặng. Vậy phản ứng trước đây của hắn khác nào...

- Vậy hôm nay với em có phải là ngày Cá tháng tư không?

Nó quay sang nhìn hắn mà lòng thất vọng tràn trề. Có gì khiến hắn không tin tưởng nó thế nhỉ? Được rồi đã thế thì...

- Nếu em nói hôm nay đối với em là Cá tháng tư thì sao?

- Thì nói dối anh thêm lần nữa đi.

Rồi hắn ôm nó thật chặt. Nó thoáng ngỡ ngàng rồi cũng ôm lấy hắn. Một cái ôm đong đầy một tình yêu chân thành ngày Cá tháng tư.

Và từ đây, hắn với nó sẽ viết tiếp một câu chuyện tình yêu bắt đầu từ ngày Cá tháng tư...